

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

De Baptismo Infantivm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

DE BAPTISMO IOHANNIS
ET APOSTOLORVM.

OTVM ministerium Iohannis Baptistæ, opus Dei fuit, & inco-
gnitio noui ministerij, quod post legem secutum erat. Ideo bap-
tismus eius non cogitemus inepte, otiosum spectaculū fuisse. Et quod
quidam dicunt tantum pœnitentiam significatam esse, non remissionem,
est absurdum. Nam prædicatio pœnitentiæ sine remissione, est
inutilis: Estq; prædicatio iræ & mortis æternæ, quæ non sonat in
salutem sine prædicatione remissionis. Ideo Lucas & Marcus ex-
plicitè dicunt: Prædicans Baptismum pœnitentiæ ad remissionem
peccatorum.

ET SI igitur differentia erat in hoc articulo, Io-
hannes de passuro Christo, Apostoli de passio & resuscitato prædicar-
unt ministerium fuit idem, & effectus eosdem habuit in credenti-
bus. Docet enim Iohannes de utraq; re, de remissione peccatorum,
& de efficacia Spiritus sancti, in his qui Filio crederent, sicut inquit,
Baptizabit eos Spiritu sancto. Item, Ex plenitudine eius omnes ac-
cepimus, ubi testatur, non ita recipi credentes, ut non sit efficax in eis
Christus, sed docet nouam lucem & iusticiam in eis incoari.

Si uero cur Iohannes discrimen facit, inquit: Ego baptizo uos
aqua, qui autem post me venturus est, baptizabit uos Spiritu sancto
& aqua. Respondeo: Non discernit externum ministerium, sed per-
tinet, uult intelligi discrimen Messie & ministrorum. Ministri tan-
tum adhibent externum ministerium: sed per illud efficax est Chri-
stus, propter eum, & per eum datur reconciliatio, Spiritus sanctus, &
uita æterna. Hæc non efficiunt ministri, quare necesse est perso-
nam Christi à ministris discerni. Id discrimen non obseruant ignari
fanatici, qui imaginantur Christum tantum esse doctorem, sicut
Pharisæi putabant: nec intelligebant eum esse missum, ut esset victi-
ma, uel datur nouæ & æternæ uitæ, ac iusticiæ.

DE BAPTISMO INFANTIVM.

Quisimè præcipitur à Paulo, ut explorentur Spiritus, & Chri-
stus regulam tradit, inquit: Ex fructibus eorum cognoscetis
eos. Eorum enim signum est fanaticæ mentis, & agitæ malo spiri-
tus, aliquos errores pertinaciter defendere. Porro Anabap-
tistæ non tantum hunc unum articulum de Baptismo infantium labefa-
ciunt, sed multos prodigiosos errores miscunt. Estq; totum eorum
delirium, confusum ex multarum veterum sectarum furoribus, ex
Manichæis, ex Enthusiasticis, ex Iudæorum recentium fabulis. Non
conspiciunt discrimen iusticiæ spiritualis & ciuilibus. Ideo negant licet
Christianis imperia tenere, magistratus gerere, iudicia exercere,
212

dare legitimum iusurandum, contendunt discedendum esse à proprijs facultatibus, & oportere eas in commune conferri, aiunt relinquendos esse coniuges, qui abhorrent ab Anabaptitico dogmate. Hi furiores non possunt non oriri à Diabolo, & sunt faces seditionum. Quia enim non intelligunt Euangelij præcipuum locum de iusticia fidei, sed maxime contendunt hominem propter propria opera, & duras afflictiones, ut ipsi loquuntur, iustum esse: ideo iniqua talia opera monastica, ut aliquid noui & duri facere videant. Adiderant Anabaptistæ Monasterienses magis prodigiosos ritus, sicut fixerant Iudaico more, futuram esse monarchiam piorum ante resurrectionem, & ut illam monarchiam constituerent, seditiosa arripuerant. Hæc amentia erat perspicua nota Diaboli, quæ sanos concitat, ut intelligant fugiendum esse contagium Anabaptiticum. Sciamus qui sunt moderatores, tamen semina similium furoramentent. Denique omnes de peccato originis, de iusticia fidei, & de monasterio eterno errant, tollunt manifesta amentia peccatum originis, nec iudicant peccatum quicquam aliud esse, nisi facta seu actio eterna, pugnant cum lege Dei. Iam audio noua deliria ab eis, Christum passum esse, non ut aboleret peccatum, sed ut aboleret mortem corporalem. Hoc non solum falso, sed etiam stolidè dicitur, quod aboleri mortem, est aboleri peccatum. Nam ut Paulus dicit: Pro peccatum irrupit mors. Denique nunquam vnus aliquis insignis error defensitur, sed plures misceri necesse est. Ideo iudicium de iusticia opinionibus facile fieri potest, conquisitis talibus notis. Comperta manifesta sint notæ mali spiritus in confusione dogmatum Anabaptiticorum, fugiamus eorum contagium, nec hypocritæ eorum ueamur. Quod autem baptismus infantium non sit reces non sed primæ & purioris Ecclesiæ testimonio comprobatus, sequens sententiæ ostendit, quas recitabo, quia non dubito, pios Ecclesiæ purioris exemplo confirmari. Origenes 6. cap. ad Rom. sic scribit: Itaque & Ecclesia ab Apostolis traditionem accepit, etiam paruum in re Baptismum. Sciebant enim illi quibus secreta diuinorum mysteriorum commendata fuerunt, quod essent in omnibus genuinæ fons puritatis, quæ per aquam & spiritum aboleri deberent. Hæc Origenes in perspicuum testimonium continent de duobus articulis, de Peccato originis, & de Baptismo infantium. Cyprianus scribit, in Synodo datam esse opinionem cuiusdam, qui infantes non volebat ante octauum diem baptizari. Censuit enim Synodus, infantes baptizari esse, nec obseruari oportere præscriptum tempus octauæ diei. Augustinus de Baptismo contra Donatistas, lib. 4. inquit de Baptismo populi: Quod vniuersa tenet Ecclesia, nec Concilij institutum, semper retentum est, non nisi Apostolica autoritate traditum, retentum creditur.

I. ARGVMENTVM.

SED sumemus etiam argumenta ex Euangelio, quæ quia bona sequentia ex certissimis sententijs sequuntur, necessario valent. primum hoc certissimum est, regnum Dei, id est, promissionem vite, & vitæ æternæ, non ad solos adultos, sed etiam ad infantes pertinere, qui tamen infertur sunt Ecclesiæ, quia Christus clarissime de illis inquit: Talium est regnum cœlorum. Item: Non est voluntas Patris, vt pereat vnus de paruulis istis. Hæc dulcissimæ voces testantur magnam Ecclesiæ Dei partem esse infantes, super quos invocatum est nomen Dei. Quare hæc dicta & amemus & tueamur, nec faciamus eludi ea sycophanticis cauillationibus, vt Anabaptistæ conrodant, nihil promitti infantibus, sed præcepta esse adultis tradita, vt inuocatur infantium innocentiam, qui nondum habent studium nocendi. Hæc cauillatio non impedit, quo minus statuas hæc dicta verè esse promissiones, testantes Deo placere hos infantes, de quibus loquitur, id est, infantes insertos Ecclesiæ. **CERTVM** & hoc est, extra Ecclesiam, hoc est, apud eos, super quos non est inuocatum nomen Dei per Baptismum, & qui sunt sine Euangelio, non esse remissionem peccatorum, & societatem vitæ æternæ, vt apud hostes Christi & prophetas Iudæos, Mahometistas, & similes. Id clare probatur hoc verbo, Non est aliud nomen datum hominibus, quo oporteat saluari, nisi nomen Iesu Christi. **ITEM** Ephes. 5. Paulus describens Ecclesiam, inquit: Christus dilexit Ecclesiam, & seipsum protrahit, vt eam sanctificet, mundans eam lauacro aquæ. Desinit Ecclesiam esse regnum Christi, quam sanctificat, & addit Ecclesiæ signum, vt discernat eam à reliquis gentibus, super quas non est inuocatum nomen Christi. **ITEM** Rom. 8. Quos elegit, hos & vocauit. Nulla igitur est electio eorum, qui non inseruntur Ecclesiæ extra vocacione. Item Matth. 18. Vbi sunt duo aut tres congregati in nomine meo, in medio eorum sum: Ergo in eo cœtu qui non est congregatus in nomine Christi, Christus non adest. Tenenda est igitur hæc sententia firmissime: Extra Ecclesiam non esse remissionem peccatorum, & salutem æternam. His duabus propositionibus constitutum, quod ad infantes pertineat promissio gratiæ, & quod non pertineat ad infantes extra Ecclesiam, clare sequitur conclusio: Infantes necessario inferendos esse Ecclesiæ per Baptismum, in quo super eos inuocatur nomen Dei. Magna res est inuocatio nominis Dei, quæ fit per ministerium. Ideo Christus coniunxit hæc duo: Sinite paruulos venire ad me, quia talium est regnum cœlorum. Talium, id est, eorum qui mihi offeruntur, super quos inuocatur nomen meum. **ITEM** non dubito conuinci omnes sanos hoc argumento, Extra Eccle-

m fia

siam non est salus, id est, vbi nec ministerium Euangelij sonat, nec Sacramenta administrentur. Ad infantes pertinet promissio salutis: Ergo infantes necesse est inferi Ecclesie per Baptismum, in quo super eos inuocatur nomen aeterni Patris, Filij, & Spiritus sancti. Hoc argumentum ita firmum est, vt euerri non possit. Nequaquam enim confirmari potest, pertinere salutem ad infantes extra Ecclesiam, vnde villo testimonio furenter contendunt Anabaptistae.

II. ARGVMENTVM.

INFANTES nascuntur cum peccato, nec sunt haereticæ vitiæ aeternæ, sine remissione peccati. Instituit autem Deus in Ecclesia ministerium remittendi peccata, & distribuendi remissionem per Sacramenta. Vult ita dari remissionem, cum eius ministerio vtiatur. Quare infantibus impertendum est hoc beneficium per Baptismum.

QVOD vero Anabaptistae in vniuersum negant totam doctrinam de peccato originis, magis produnt suam amentiam. Nam si sine peccato, Christus non est passus pro infantibus. Collegimus autem alio loco testimonia Prophetica & Apostolica, quae ostendunt omnes nascentes secum asserre peccatum, vt Rom. 5. Mors perit in omnes homines, eo quod omnes peccauerunt, id est, sunt peccati. Ephes. 2. Erasmus & nos natura filij iræ, id est, rei, seu addicti iræ, in damnati. Cum igitur non dubium sit, in infantibus esse peccatum, debet aliquod esse discrimen infantium Ethnorum, qui manent in peccato, & infantium in Ecclesia, qui recipiuntur à Deo per ministerium.

III. ARGVMENTVM.

AD quos pertinet promissio, ad eosdem pertinet & signum. Nam signum traditum est propter promissionem. Certum est autem promissionem gratiæ pertinere ad infantes: Ergo necesse est, applicari signum per ministerium, quo super eos nomen Dei inuocatur.

IIII. ARGVMENTVM.

MANDATVM de Baptismo est vniuersale, ac ad totam Ecclesiam pertinet: Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu, non intrabit in regnum caelorum. Pertinet igitur etiam ad infantes, vt supra per Ecclesiam. Nec dubium est semper fuisse aliqua signa, quibus infantes in Ecclesia Deo oblatis sunt, vt fuit circumcisio masculorum inde vti ab Abraham, & aliae ceremoniae, quibus infantes masculi & foeminae Deo offerebantur, id est, in quibus ceremonijs nomen Dei sepe inuocabatur, & applicabatur eis benedictio diuina, promissa per Abraham. Habuerunt patres & ante Abraham alia signa à Deo tradita. Oportet enim teneri hanc hypothesin: Infantes qui sunt in Ecclesia

populos inuocatum est nomen Christi, recipi in gratiam, non Turcos non Iudaicos. SED reclamant Anabaptistæ, negant pro-
 baptisum infantibus, cum nō intelligant verbum, & ceremonia
 sine accipientis sit otiosa. Ad hoc respondeo: Verissimum est, in
 adultis requiri pœnitentiam & fidem. Sed de infantibus hoc
 est tenere: Spiritus sanctus per baptismum eis datur, qui efficit
 in eis nouos motus, nouas inclinationes ad Deum pro ipsorum modo,
 ne id temere affirmatur. Nam hæc certa sunt, recipi infantes à Deo
 per hoc ministerium, dari item semper cum remissione peccati Spiritu
 sanctum, & neminem placere Deo, nisi sanctificatum à Spiritu
 sancto. Sicut clare inquit Christus, Nisi quis renatus fuerit ex aqua &
 Spiritu, non intrabit in regnum cœlorum. Item 1. Cor. 15. Caro & san-
 guis, videlicet sine Spiritu sancto, non possunt regnum Dei possidere.
 Et Rom. 8. Qui Spiritu Dei aguntur, hi sunt filij Dei. Cum ergo cer-
 tum sit, hos infantes esse partem Ecclesiæ, & placere Deo, certum &
 hoc est, Deum in eis efficacem esse, quia vitam æternam oportet in
 hac vita inchoari. HÆC de Baptismo pie & diligenter confide-
 remus omnes, vt nos etiam grandiores pacto & foedere illo nos conso-
 lemur, vt supra dixi. Maxime vero adolescentes caueant, ne donum
 spiritus effundant, neue illam ingentem gloriam amittant, quam præ-
 dicat Christus de infantibus in Ecclesia: Non est voluntas Patris, vt
 pereant vniuersi de paruulis istis. Quæ potest maior gloria cogitari, quam
 quod affirmat, hos certo placere Deo, & ei curæ esse? Et parentes hæc
 sint de baptismo inuocent Deum pro infantibus & eos Deo commenda-
 re, ac statim cum doceri possunt, assuefaciant eos, vt ipsi inuocent
 Deum, & filium eius, & paulatim eis tradant summam Euangelij. De-
 bere, cum pueri sint magna pars Ecclesiæ, sciant parentes & præce-
 ptores sibi non exiguum thesaurum commendatum esse: Quare præ-
 stent fidem & diligentiam in docenda, & regenda iuuentute.

DE COENA DOMINI.

SAEPUS dictum est, singulare & ingens Dei beneficium esse, & ad-
 mirabilis ipsa creatione rerum, quod Deus se patefecit humano
 generi certis & illustribus testimonijs, & voluntatem suam de nostra
 salute tradidit claris promissionibus nobis declarauit, & harum pro-
 missionum voce, Ecclesiam sibi inde vsq; ab initio post receptos pri-
 mos parentes condidit, & collegit. Hæc ipsa patefactio manifeste
 communit nostras mentes, vt statuere cogantur, nos Deo curæ esse,
 & ab eo respici. Ideo historix omnes patefactionum, quæ scriptæ
 sunt, saepe cogitentur, vt cum lapsos primos parentes Deus rece-
 pit, & primam promissionem edidit, cum Noë mandauit vt arcam
 conderet, cum Abrahæ promissionem nouam tradidit, cum populum